

Popularnonaukowe streszczenie projektu

"Terridentyfikacja" lub tożsamość (eks)terytorialna. Francuskojęzyczne autobiografie pisarzy polskich, żydowskiego pochodzenia: Langfus, Rawicz, Durocher.

Niniejszy projekt ma na celu zbadanie strategii przetrwania i tworzenia (e)migracyjnych tożsamości w autobiografiach pisarzy polskich żydowskiego pochodzenia, po wojnie tworzących we Francji i w języku francusku. Analizą mają być objęte dzieła autobiograficzne Anny Langfus (*Le sel et le soufre, les bagages de sable, Saute Barbara*), Piotra Rawicza (*Le sang du ciel*) i Bruno Durochera (*Le livre de l'homme* oraz autobiograficzne poematy). Wszyscy trzej pisarze to Polacy o żydowskich korzeniach, którzy po przeżyciu obozów zagłady, zdecydowali się na emigrację do Francji i zmianę języka ekspresji artystycznej na francuski. We Francji poznali się i zaprzyjaźnili. Łączy ich zatem nie tylko wspólna historia, ale także podobne wybory tożsamościowe i twórcze. Dzieli zaś – sposób realizacji tych wyborów w materii pisarskiej. Głównym założeniem projektu jest porównanie tekstów osnutych na wspólnej kanwie biograficznej, ale inaczej ją wykorzystujących.

Projekt wpisuje się w szeroki kontekst badań literaturoznawczych poświęconych problematyce pisarstwa twórców pochodzenia żydowskiego po Holocauście i ich próbom znajdowania nowych środków artystycznego wyrazu. O ile jednak studia nad dwudziestowiecznymi autorami (e)migracyjnymi pochodzącymi z Polski i piszącymi po polsku, po niemiecku czy po angielsku doczekały się już opracowań, o tyle dwudziestowieczna polska literatura francuskojęzyczna stanowi obszar badawczy właściwie nieopracowany. Niniejszy projekt ma za zadanie wypełnienie tej luki, analizując korpus tekstów, który nie był do tej pory opracowany w perspektywie komparatystycznej. Jednocześnie proponowane narzędzia analityczne: ujmowanie podmiotu piszącego w relacji z ziemią oraz deleuzjańskich ruchów terytorializacji, deterytorializacji i reterytorializacji wydają się oryginalne i dotychczas – przynajmniej w szerokim zakresie – niewykorzystywane. Badania te zatem mogą nie tylko przyczynić się do poszerzenia pola studiów nad autorami wielojęzycznymi polskiego pochodzenia, ale także, dzięki proponowanej metodologii – sytuującej się w punkcie przecięcia badań nad autobiografią, tożsamością (e)migracyjną i transkulturowością oraz proponującej nowe rozwiązania analityczne (terridentyfikacja i tożsamość topograficzna) – mogą mieć wpływ na rozwój dyscypliny, wskazując na nowe perspektywy badawcze.